

Testing Ground : Ida Marie Hede, Nathalie Mellbye & Mycelium

INTRO

Til den fjerde event i serien inviterede Ida Marie Hede iscenesætter, scenograf og kommende kunstnerisk leder for Sort/Hvid, Nathalie Mellbye, samt skriftkollektivet Mycelium til en samtale med udgangspunkt i Mellbyes praksis som visuel iscenesætter og hendes samarbejde med Mycelium.

Samtalen kom ind på det kropslige, kannibalistiske, transgressive, frigørende og ritualistiske i scenekunsten (og i verden), Mellbys praksis som del af kunstnerkollektivet LOGEN, samarbejdet med Mycelium i forestillingen *Becoming bird* og teatrets mulighedsrum.

Dette var den sidste event i serien *Den endnu urealiserede forestilling* og dermed Ida Marie Hedes sidste chance for at komme tættere på at begribe og realisere sin egen, endnu uskrevne teaterforestilling. Vanen tro begyndte eventen med, at Ida Marie Hede inviterede sine gæster til at afprøve en kort dramatisk dialog gennem fælles oplæsning.

BIOGRAFIER

Nathalie Mellbye er en norsk scenograf, bosat i København, uddannet fra Statens Teaterskole i 2012. Siden 2020 har Mellbye været huskunstner på Studioscenen på Aarhus Teater. Her har hun foruden at skabe scenografi og kostumer markeret sig som en stærk visuel iscenesætter, med en interesse i det sanselige. Hendes iscenesættelser inkluderer bl.a. *A Clockwork Orange* (2022), *Frankly my dear I don't give a damn* (2022), *denungewertherslidelser* og Sort/Hvid, Aarhus Teater og Teater Momentums Reumertvindende forestilling *En fortælling om blindhed*, hvor publikum lå blændede på bårer i en lazaret-scenografi. Fra september 2023 er Nathalie Mellbye kunstnerisk leder for teater Sort/Hvid.

Mycelium materialiserede sig i Danmark i 2016 som et kunstnerisk, aktivistisk, skrivende og performende kollektiv. Mycelium er navnet på den underjordiske del af en svamp, et netværk af forgrenende tråde. Siden har Mycelium spredt sig til Island, Norge, Canada, Frankrig osv., hvor de har beskæftiget sig med teater, performance, udgivelse af pamfletter og teoretiske værker, foruden at deltage i demonstrationer og aktivisme. Mycelium afstår fra egoistisk ejerskab og forfatterskab og præsenterer sig derfor altid maskeret, anonymt og kollektivt.

Ida Marie Hede (f. 1980) er en dansk forfatter, dramatiker, kritiker og underviser. Hun har skrevet otte bøger og talrige dramatiske værker. Hendes praksis involverer mange kunstneriske samarbejder og udgivelser med bl.a. Cisser Mæhl, Niels Erling, Ursula Nistrup, Marie Kølbæk Iversen, Amalie Smith, Recoil Performance Group og CORPUS danseensemble. Hun har desuden skrevet kunstkritik for Dagbladet Information og Frieze. Hede har modtaget Statens Kunstråds treårige arbejdslegat; hendes bøger er oversat til bl.a. tysk, engelsk og svensk, og hendes seneste roman *Suget eller Vasker du vores fuckfingre?* med dine tårer blev i 2021 nomineret til Montanaprisen og Politikens Litteraturpris.

DIALOG MELLEM IDA MARIE HEDE, NATHALIE MELLBYE & MYCELIUM

Ida (I): Er I der?

Nathalie (N): Ja, ja.

Mycelium (MY): Vi er her.

I: Okay! Jamen, tak for at være med her i dag. Jeg har virkelig glædet mig til at tale med jer. Har I fået, hvad I skulle have fra baren?

MY: Jeg drikker ikke så nemt gennem den her.

I: Nej, okay, det kan jeg godt se, vi skulle have haft nogle sugerør måske? Åh, det var faktisk virkelig ubetænksomt af mig.

N: Sugør, ja. Det kunne egentlig være ret nice med en stærk drink. Sådan en Long Island Ice Tea! Det har jeg ikke fået i flere år.

MY: Nej... det har jeg heller ikke. Jeg ved ikke, om de har det i baren?

N: Måske, aj jeg kunne også rigtig godt tænke mig den der nye drink, Drowned Cannibal – det er tomatjuice, ketchup, revet pastinak på bunden af glasset – det er knoglerne – og så er det vodka, gin, rom, absinth, pastis og lime.

MY: Den skal vi have bagefter, altså, hvis der er sugerør. Meget lange sugerør.

I: Vi kan klistre to sammen. Okay ja, det må være vores lille ritual, når vi er færdige her.

N: Nu du siger ritualer... min søn, ikke? Han er otte år. Han begyndte at græde HELT VILDT forleden.

I: Hvorfor?

N: Jo, han blev pludselig meget angst – fordi han havde hørt, at når man bliver konfirmeret, laver ens forældre et powerpointshow kun med superpinlige billeder af én som lille... nøgenbilleder, altså, billeder af et lille barn, der taber sin is og græder... sidder på potte... ren jackass. Og alle i familien griner af én på den dér måde, der er både nedladende, overbærende og virkelig henført. Altså, det sagde han ikke selv. Det er min fortolkning. Men han sagde, at han ALDRIG ville have sådan et show.

I: Hvad sagde du så?

N: Jeg sagde, at jeg aldrig ville lave sådan ét. At et overgangsritual ikke behøver være så ondskabsfuldt.

I: Sagde du det?

MY: Sagde du det?

N: Ja, og at børn ikke skal mobbes for at få lov til at blive voksne. At konfirmation er en mærkelig ceremoni... mit forhold til Gud, det ville jeg ikke komme ind på. Nej, jeg sagde bare, hvis JEG skulle opfinde en helt ny version af konfirmationen, så ville jeg først adskille stat og kirke – og det forstod han selvfølgelig ikke noget af – og så ville jeg afskaffe gaverne – og så ville jeg flytte festen ud i en skov eller ind i en partybus – okay, jeg gik nok lidt over grænsen i den samtale...

I: Holdt han op med at græde?

N: Ja, lige i fem minutter. Fordi jeg var så intimiderende. Men så dukkede en ny tanke op.

I: Og hvad var det?

N: Han havde på en eller anden måde regnet ud, at han aldrig ville opleve millenium.

I: Millenium?

N: Ja, et årtusindskifte. Han ville aldrig komme til at opleve det. Ikke sådan som jeg havde oplevet det. Og det har jeg jo, han har ret. Jeg har stået på den tærskel.

I: Det har jeg også. Den der virkelig dårlige fest hos Mikkel og Sandra. Jeg havde så mange forventninger, og da klokken blev to, lå jeg bare på en seng og græd. Og computerne virkede stadig, og der var ikke kommet en meteor, og det var så skuffende.

MY: Der er 977 år til det næste millenium.

N: Ja.

MY: Så skulle han leve til at blive... 985 år.

N: Ja...

MY: Hvad sagde du til ham?

N: At... ja... at han måske ikke skulle regne med at blive så gammel.

MY: Hvad sagde han så?

N: Han græd styrtende, han græd som et vandfald, græd i vrede og misundelse.

MY: Det gik vel også op for ham, at DU heller ikke ville opleve millenium igen?

N: At jeg skulle dø?

MY: Ja, han blev mindet om, at du også skal dø?

N: Det ved han da godt?

MY: Sagde du ikke, at han var otte år? Han er ved at opdage døden. Jeg kan huske, da jeg var på den alder. Og det gik op for mig, at jeg bare er en bunke kød og knogler, der bliver til råd og til støv og evaporerer ud i verden. Jeg blev rædselsslagen.

N: Sagde du det til dine forældre?

MY: Hvad?

N: At du var bange for at dø?

MY: Ja. Min mor forstod mig. Jeg kan huske, at hun straks begyndte at fortælle en historie om at være vokset op i 1940'erne og om at gå i en meget streng folkeskole.

N: Hvorfor det?

MY: Folkeskolen mindede hende vel om døden? Eller om at være udsat? Eller også kunne hun bare godt lide at fortælle anekdoter, så jeg holdt op med at være ked af det. Og det virkede altid, selvom det lyder underligt.

N: Hvad var det, hun fortalte?

MY: Om folkeskolen? Jo, min mor – hun var fra en velhavende familie, men gik i klasse med drengene fra Rabarberkvarteret i Aarhus – det hed det – og det var de fattige drenge – og altid dem, der fik prygl i klassen. Nogle af dem gik i korte bukser og havde bare fødder i træsko hele vinteren. Deres ankler var blå af frost eller skidt. Og knæene mørkebrune. Hun havde ondt af dem.

N: Det forstår jeg da godt.

MY: De fik med spanskkrøret, når alle andre så på. Bukserne ned om anklerne og det hele. Røde striber.

N: Uf. Men hun fik ikke?

MY: Næ. Hun sad altid bagerst. Hun blev ikke trukket op til tavlen. Én enkelt gang fik hun et slag i nakken, men det var, fordi læreren havde prøvet at ramme en anden elev. Men hun sagde, at i frikvartererne løb pigerne efter drengene. Efter de fattige drenge. For at håne dem. Få deres opmærksomhed. De smed sig oven på dem og sloges med dem. Hun kastede engang en hel tomat efter en af dem. Ind i hans ansigt, og den smattede ud. Hun føler stadig skyld over det. Hun fortæller mig om det, hver gang vi taler sammen i telefonen...

N: De kunne vel aldrig blive kærester...

MY: Nej da, det var nok umuligt.

N: Hvor gammel er hun nu?

MY: 985 år.

N: Hvad?

MY: Vi er meget sunde i min familie.

N: Ja, eller også er i aliens?

I: Hvis jeg godt må sige noget, ja, undskyld jeg afbryder, det er bare ret mærkeligt at lægge nogen ord i munden, når det handler om de her store emner, død og liv og aliens, jeg kan mærke, at det føles underligt.

MY: Underligt?

I: Ja, især når det handler om angst, eller om børn, altså, på den måde, jeg har skrevet de her replikker til jer.

MY: Det er okay, jeg har ikke noget imod at fortælle om min mor...

N: Og jeg har ikke noget imod at fortælle om min søn. Han kan godt lide at være i centrum, han bliver nok skuespiller. Og jeg ville egentlig virkelig gerne sige mere om mit forhold til Gud, men den slags replikker vil du nok ikke skrive til mig.

I: Nej...

N: Men mest af alt ville jeg ønske, at der fandtes nogle andre ritualer end powerpoint-show, når man nu endelig er nødt til at blive voksen.

MY: Vil I høre noget underligt?

N : Ja?

I: Ja?

MY: Nogle gange, når jeg ikke kan sove, så står jeg op, og så googler jeg mærkelige fænomener, der ikke har noget med hinanden at gøre.

N: Hvad fx?

MY: Jo, jeg googler bare forskellige ord, der ikke passer sammen. F.eks. 'knuselske + orm'. Eller 'evolution + foodprocessor'. Eller 'bataille + knoglemarv + kernefamilie'. Og der dukker altid noget overraskende op, og jeg skriver det hele ned i min notesbog.

I: Hvad skete der, da du googlede 'bataille + knoglemarv + kernefamilie'?

MY: Det er alt for grufuldt til, at jeg kan fortælle det, og du skal ikke prøve at gøre det... jeg googlede også 'ritual + barn + uskyld'. Og så fandt jeg en video med tre børn og en voksen, der leger sådan en leg, der hedder Fang Laksen.

N: Hvad er Fang Laksen?

MY: Det er en leg, der går ud på, at børnene leder hele fryseren igennem, og så skal der gerne ligge en frossen pakke laks. Og så tager de den ud, og den voksne lader som om, det er en virkelig dyrebar laks, at den skal tilbage på køl med det samme, og ikke må tø op. Ja, de siger, at den er sjælden, at den er fra Sverige, og måske at den er ved at dø ud.

N: Uh, nervepirrende.

MY: Og så løber alle børnene gennem huset, og med laksen højt hævet som en fane, og gemmer den indimellem under tæpper og i kurve, indtil den bliver fundet. Og af en eller anden grund er det virkelig ulækkert og virkelig sjovt, at det er en frossen laks, der bliver gemt og skal fanges mellem bamser og legetøj.

I: Okay – jeg tror vi skal slutte samtalen nu og gå i gang?